

רע"פ 8233/14 - נפתלי בז'ן אללשווילי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 8233/14

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: נפתלי בז'ן אללשווילי

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, מיום 29.10.2014, בעפ"ג 8157-06-14, שניתן על-ידי כב' השופטים ד' ברלינר - נשיאה; ג' קרא - סג"נ; מ' סוקולוב

בשם המבקש: עו"ד יוסי סקה

החלטה

1. לפניי ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופטים: ד' ברלינר - נשיאה; ג' קרא - סג"נ; מ' סוקולוב), בעפ"ג 8157-06-14, מיום 29.10.2014, בגדרו התקבל ערעורה של המשיבה על גזר דינו של בית משפט השלום בתל אביב-יפו (כב' השופט ד"ר ש' אבינור), בת"פ 57337-07-13, מיום 24.4.2014.

רקע והליכים קודמים

2. על יסוד הודאתו של המבקש בכתב אישום מתוקן, המחזיק שורה של אישומים בעבירות שונות, הרשיע אותו בית משפט השלום בתל אביב-יפו בעבירות הבאות: כניסה למקום מגורים בכוונה לבצע עבירה, לפי סעיף 406(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); החזקת נשק ותחמושת שלא כדין, לפי סעיף 144(א) לחוק העונשין; החזקת מכשירי פריצה, לפי סעיף 409 לחוק העונשין; הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין; החזקה של שטרות כסף מזוייפים, לפי סעיף 462(2) לחוק העונשין; 9 עבירות (באישומים נפרדים) של החזקת נכס החשוד כגנוב, לפי סעיף 413 לחוק העונשין; ניסיון כניסה למקום מגורים לבצע עבירה, לפי סעיף 406(א) בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין; התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע עבירה, לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין; גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין; ועבירה של תקיפה כדי לגנוב, לפי סעיף 381(א)(2) לחוק העונשין.

3. ביום 24.4.2014, לאחר שמיעת הטיעונים לעונש, נגזר דינו של המבקש. בית משפט השלום קבע מתחמי ענישה לכל אחד מן האישומים, ונתן את דעתו לנסיבותיו האישיות של המבקש, לרבות עברו הפלילי, מחד גיסא, והודאתו במיוחס לו, מאידך גיסא. לאחר זאת, השית בית המשפט על המבקש את העונשים הבאים: 28 חודשי מאסר לריצוי בפועל; הפעלת מאסרים מותנים בני 10 חודשים ו-4 חודשים, בחופף זה לזה, ובמצטבר לעונש שלעיל; הפעלת מאסר מותנה בן 4 חודשים, במצטבר, כך שבסך הכל הושתו על המבקש 42 חודשי מאסר לריצוי בפועל; 8 חודשי מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים, לבל יעבור המבקש עבירה מן העבירות בהן הורשע, למעט עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין; 3 חודשי מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים, לבל יעבור המבקש עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין; קנס בסך 1,000 ש"ח; וכן פיצוי למתלוננת באישום השביעי, בסך 3,000 ש"ח.

4. המדינה עירערה על קולת העונש לבית המשפט המחוזי. בית המשפט נעתר לערעור וקבע כי עובדות כתב האישום מחייבות ענישה מחמירה מזו שהושתה על המבקש בבית משפט השלום. בין היתר, צוין, כי בדירתו של המבקש נמצאו רכוש גנוב רב ויקר ערך, וכן שני אקדחים, שאחד מהם גנוב. בפרט, הודגשה חומרתו של האישום השביעי, אשר לפיו המבקש פרץ לבית ונתקל בבעלת הבית, היא המתלוננת. במקום להימלט מן המקום, לפת המבקש את ידו סביב צווארה של המתלוננת ואילץ אותה, במשך 20 דקות, לעבור בחדרי הבית ולמסור לידיו כסף וחפצים יקרים. בית המשפט המחוזי הדגיש את הפגיעה הפיזית במתלוננת ואת הנזק הנפשי שנגרם לה. לאחר שנקבע עונש מתאים לכל אחד מן האישומים, קבע כי המשפט המחוזי כי עונשו של המבקש יוחמר ויעמוד על 70 חודשי מאסר, בנוסף להפעלת 14 חודשי מאסר על תנאי, במצטבר, ובסך הכל 84 חודשי מאסר לריצוי בפועל. בית המשפט היה ער לכך שהתוצאה אליה הגיע יוצרת "פער עצום" (כלשונו) בין העונש שהושת על המבקש מלכתחילה לבין העונש שנקבע בערעור. הודגש בפסק הדין, כי אין מנוס מתוצאה זו, ונסיבות העניין מחייבות זאת, שכן העונש אשר הושת על המבקש מלכתחילה "איננו ראוי ואיננו משקף לא את ריבוי העבירות, לא את האכזריות שבביצוע חלק מהן ולא את השיטתיות שבביצוען. הוא איננו משקף גם את חוסר המעצורים המוחלט המתבטא בהתנהגותו של המשיב [המבקש]".

הבקשה לרשות ערעור ותגובת המשיבה

5. בבקשה לרשות ערעור, נטען על-ידי המבקש, כי קמה לו עילה למתן רשות ערעור, נוכח פער הענישה בין העונש שהושת עליו בערכאה הדיונית לבין ערכאת הערעור. כמו כן, טען המבקש, כי שגה בית המשפט המחוזי בכך שסטה מן ההלכה, לפיה ערכאת הערעור איננה נוהגת למצות את הדין עם נאשם. עוד נטען, כי מדיניות הענישה במקרים דומים, היא קרובה יותר לגזר דינו של בית משפט השלום מאשר לפסק דינו של בית המשפט המחוזי.

6. בתגובת המשיבה לבקשה, נטען כי ככלל, החמרה בעונש איננה מהווה עילה למתן רשות ערעור, והמקרה דנן איננו נמנה על המקרים החריגים בהם תינתן רשות ערעור לעניין העונש.

דיון והכרעה

7. כידוע, לא על נקלה תינתן רשות לערעור, ואמות המידה שנקבעו לכך בפסיקה הן מצומצמות. הכלל הוא, כי רשות ערעור לעניין העונש, תינתן במקרים בהם ניכרת סטייה קיצונית ממדיניות הענישה המקובלת והראויה במקרים דומים (רע"פ 8337/14 ברקוביץ נ' מדינת ישראל (12.12.2014); רע"פ 8087/14 אנגנאץ נ' מדינת ישראל (10.12.2014); רע"פ 7584/14 אבו שוקור נ' מדינת ישראל (2.12.2014); רע"פ 7641/14 אלטורי נ' מדינת ישראל (30.11.2014)), והמקרה דנן, איננו נמנה על מקרים אלה.

כמו כן, החמרה בעונש, על-ידי ערכאת הערעור, כשלעצמה, איננה מהווה עילה למתן רשות ערעור "בגלגול שלישי", אך במקרים מסויימים קיומו של פער ענישה ניכר עשוי להצדיק כי תינתן למבקש רשות ערעור (רע"פ 7344/14 איגאסי נ' מדינת ישראל (27.11.2014); רע"פ 5809/14 מזרחי נ' מדינת ישראל (25.11.2014); רע"פ 5423/14 קופרמן נ' מדינת ישראל (29.9.2014)). לאחר שעיינתי בבקשה שלפניי ובתגובת המשיבה, הגעתי לכלל מסקנה, כי בנסיבות העניין, פער הענישה איננו מצדיק עריכת דיון בעניינו של המבקש "בגלגול שלישי", ולפיכך דין הבקשה להידחות.

8. למעלה מן הצורך יצוין, כי מדובר, אמנם, בהחמרה ניכרת בעונש אשר הושת על המבקש, אך בשים לב למכלול הנסיבות, אין בנידון דידן עילה להתערבות. המבקש ביצע שורה של עבירות, אשר מצטרפות לגיליון הרשעות קודמות, ולשלושה מאסרים מותנים, שלא הרתיעו את המבקש מלחזור ולבצע עבירות באופן עקבי. בנוסף, מקובלים עליי דבריו של בית המשפט המחוזי לעניין חומרתן היתרה של חלק מן העבירות בהן הורשע המבקש, ובפרט בכל הנוגע לאישום השביעי.

9. אשר על כן, הבקשה לרשות ערעור נדחית בזאת.

ניתנה היום, ל' בכסלו התשע"ה (22.12.2014).

ש ו פ ט